

Bozsits Béla emlékére

Kedves Béla!

Gyorsan múlnak a napok, amióta a nyáron itt hagytál bennünket, de azóta sem tudjuk magunkban feldolgozni a megtörténtekeket...

Beszélgetünk Rólad gyakorta.

Korábbi munkatársaid, egykori főnököd (majd beosztottad), testvéreid és egyetemi évfolyamtársaid számára ugyanolyan egyértelmű, hogy közöttünk maradtál, mint az, hogy valójában mégsem.

Mélyen ülő meleg tekinteted, kevés mosolyt látott arcod előttünk van.

Látjuk az elszántságot, az akarást, a bizonyítás vágyát, ami sugárzott Belőled.

Legutóbb írásban az iwiw-en, egy számítógépes közösségi hálón adtál hírt Magadról. Szükszavú voltál, csak a puszta tényeket közölted.

2006. szeptember 10-i regisztrációd szerint 1947. augusztus 16.-án születél, 59 éves nyugdíjas, özvegy férfi vagy, aki szabad idejében kertészkedik és unokázik.

Tanulmányaidat a Zákányi Általános Iskolában kezdted, ezt követték a szegedi évek a Tiszaparti Gimnáziumban, majd az Erdészeti Akadémia, Leningrádban.

Álljunk meg egy percre!

A szüksésvú közlemény küzdelmes ifjúságodat nemigen mutatja be.

Gyermekkorodat egy nyolcgyermekes családban töltöted, Te a hatodikként cseppentél ide.

Édesapád bognár volt, majd vasúti alkalmazottként dolgozott. Anyukád minden erejét, idejét a gyermekek nevelése, ellátása töltötte be.

A zákányi évek mellett Kőszegen is tanultál, mivel az általános iskola utolsó három évét a MÁV Nevelőintézetben töltöted.

Édesapád munkahelye középiskolás korodban is támogató, hiszen a gimnázium tanulójaként Szegeden is a MÁV diákothonában laktál.

Családodból elsőként Te jutottál be felsőoktatási intézménybe.

Kitűnő érettségi bizonyítványoddal esélyesként pályáztál a Szovjetunióba, ahol 1970-ben cellulóz- és papírgyártó mérnök-technológus szakon szereztél diplomát.

Ifjúságod nem a szokásos módon telt. Az általános és középiskolában – nevelőotthoni növendékként – vasutas egyenruhát hordtál, de még az egyetemre is vasutas bundában mentél, hiszen szüleid nem tudtak egyebet számodra biztosítani. Te, mint a mesebeli kisfiú, aki elment világot látni, mindig nagyon szorgalmas voltál, hogy ne hozz szégyent a családnadra, hogy bizonyítsd, érdemes volt Téged elküldeniük a nagy útra.

Az egyetem itthoni és leningrádi nyelvi előkészítőjén ugyanúgy jeleskedtél, mint a későbbi szorgalmi időszakokban és a tanulmányaidat lezáró, diploma előtti archangelszki gyakorlaton is. A többiekkel ellentétben nem voltál bulizós fiatal. Elsősorban tanultál, kevés szabad idődben pedig közösségi, érdekvédelmi szervező munkát végeztél, társaid bizalmát meghálálándó.

A diploma megvédése utáni évben megnősültél, és feleséged (Rohrbacher Ágnes) akkor hároméves kislánya mellett két év múlva megszületett Mónika lányod.

Első munkahelyed a Papíripari Vállalat Dunaújvárosi Gyára volt, ahol üzemmérnöként, gyártásvezetőként, főtechnológusként dolgoztál.

1980-ban a gyár igazgatójává neveztek ki.

Munkatársaid szerint nem ismertél lehetlent. Nagyon tudtál hinni az újabb feladatok megvalósíthatóságában, és ezekhez fanatizálni tudtad a környezetedet is. Hihetetlen memóriádról a mai napig legendás történetek keringenek.

Keveset pihentél. Szinte sohasem tudtál ellazulni, kiengedni. Mesélik, hogy egy Kíváló Gyár cím elnyerése alkalmából rendezett ünnepségen nem a siker feletti öröm látszott Rajtad, hanem a még megoldandó feladatokon törted akkor is a fejed.

A terhelések ellen szervezeted rendszeresen tiltakozott.

Több infarktuson is átestél és több szívműtétet is volt.

1987-től 1991-ig a Papíripari Vállalat termelési igazgatójaként dolgoztál, majd 1991-ben visszakérültél Dunaújvárosba az akkor már privatizált Dunapack Részvénytársasághoz gyárigazgatónak.

1994-ben megalakult a Dunaújvárosi Finompapírgyártó Kft., amelynek ügyvezető igazgatója lettél.

Az 1997. évi tulajdonosváltást követően nyugállományba vonultál, de pihenésre még ekkor sem került sor, hiszen tanácsadóként segítetted a fűzfői és a pesterzsébeti gyárvezetést. Feleségedet 1997-ben vesztetted el, de Magadat továbbra sem kímélve dolgoztál tovább.

Egész életedben nagy szerepe volt a kutatásnak, a fejlesztésnek, az oktatásnak.

Aktívan részt vettél a papírgyártás kolloidkémiai folyamatainak elemzésében, a papíripari töltőanyagok hatásmechanizmusának vizsgálatában és ezek javítására végzett kísérletekben, foglalkoztál az őrlélmélettel, a papírgyártáshoz alkalmas egynyári növények keresésével, továbbá a hullám-alappapírok CMT-értékének növelésére irányuló kísérletekkel is. A Papíripari Kutatóintézet, a Könyvnyűipari Műszaki Főiskola Papíripari Tanszéke, valamint a Soproni Erdészeti Egyetem munkatársaival, oktatóival jó szakmai kapcsolatot alakítottál ki, számos papíripari szabadalom társszerzője voltál, és a kutatás mellett a Papíripar szerzőjeként, valamint a szakmai főiskola és az egyetem vizsgáztató tanáraként is hozzájárultál a következő generáció pályájának elindításához.

Az elméleti és műhelymunka mellett a cellulózyár és a papírgyár több rekonstrukcióját sikerre vitted, beindítottál munkatársaid segítségével egy korszerű hullám-dobozgyárat, végül, de nem utolsósorban megszervezted – testvéred segítségével – a dunaújvárosi cellulózyártás alapanyagául szolgáló szalma bálázásának, begyűjtésének mai napig is hatékonyan működő, európai viszonylatban egyedülálló gépesített logisztikai rendszerét.

Kedves Béla!

Láthatod – talán immár kissé meszebberről –, hogy a szakma ma is magáénak érez Téged.

Sokat tettél ezért!

Köszönjük!

Kalmár Péter